

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/18/2019
Identifikačné číslo spisu: 8713010176
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8713010176.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného Q. T. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 o dovolaní obvineného Q. T. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Mariana Holého proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 14. februára 2018, sp. zn. 5To/13/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 18. decembra 2019 s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 382a Trestného poriadku, takto

rozhodol:

Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Prešove zo 14. februára 2018, sp. zn. 5To/13/2017, a konaním, ktoré mu predchádzalo, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

bol porušený zákon

v ustanovení § 317 ods. 1 a § 319 Trestného poriadku a § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka v neprospech obvineného Q. T..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu sa zrušuje.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Poprad z 19. októbra 2016, sp. zn. 5T/50/2013, vo výroku o náhrade škody.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia, obsahovo nadväzujúce na zrušené rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Okresnému súdu Poprad sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad z 19. októbra 2016, sp. zn. 5T/50/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo 14. februára 2018, sp. zn. 5To/13/2017, bol obvinený Q. T. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len "Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005") vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode s U. T., rod. W., nar. XX. E. XXXX, oslovili Š. Q., nar. X. T. XXXX, bytom D. S., ktorý bol vtedy výlučným vlastníkom rodinného domu č. XXX s príslušenstvom, postavenom na pozemku parc. číslo XXXX/X, a pozemku - parcely registra „C“ parc. č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m², zapísaného na LV č. XXX, v kat. území D. S., na str. B 1 v 3 a na str. B 2 v 1 spolu v celosti s tým, že by túto nehnuteľnosť odpredal Š. Q. U. T., s čím Š. Q. súhlasil a dňa 28. apríla 2005 na Notárskom úrade v F., u notárky Mgr. E. F. podpísal ako predávajúci kúpnu zmluvu spísanú formou notárskej zápisnice č. N XXX/XXXX a č. NZ XXXXX/XXXX, pričom kupujúcim bola U. T., a v kúpnej zmluve bolo uvedené, že kúpna cena bola Š. Q. vyplatená pri podpísaní tejto zmluvy, k čomu však v skutočnosti nedošlo a kúpna cena Š. S. Q., využíjúc tak jeho dôverčivosť, mu nebola vyplatená ani doposiaľ a v roku 2010 Š. Q. z tohto rodinného domu vystaňovali, čím takto Š. Q. uviedli do omylu a spôsobili mu škodu vo výške 36 701,52 eur.

Za to bol odsúdený podľa § 250 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na trest odňatia slobody vo výmere dva roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 mu bol výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odložený.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 mu súd určil skúšobnú dobu v trvaní jedného roka.

Ohľadom náhrady škody okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť poškodenému Š. Q., nar. X. T. XXXX, toho času bytom F. č. XX, okres Ž., škodu vo výške 36 701,52 eur. Zároveň podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného Š. Q., nar. X. T. XXXX, toho času bytom F. č. XX, okres Ž., odkázal so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na podklade odvolania obvineného voči skôr uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa Krajský súd v Prešove uznesením zo 14. februára 2018, sp. zn. 5To/13/2017, odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený Q. T. prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod uplatnený podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odôvodnil obvinený tým, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Podľa neho bolo skutkový stav vecí možné zistiť len zo štyroch priamych dôkazov, keďže zvyšné dôkazy boli nepriame, respektíve výpovede viacerých svedkov nebolo možné za dôkaz ani považovať. Za uvedené priame dôkazy označil svoju výpoveď, výpoveď pôvodne spoluobvinenej U. T., výpoveď poškodeného Š. Q. a kúpnu zmluvu spísanú vo forme notárskej zápisnice N XXX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, z 28. apríla 2005.

Vo vzťahu k výpovedi pôvodne spoluobvinenej U. T., ktorej procesné postavenie spoluobvinenej v predmetne trestnej veci zaniklo vylúčením jej veci na samostatné konanie, v ktorom následne došlo k prerušeniu trestného stíhania podľa § 283 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 228 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, namietal, že okresný súd vykonal dôkaz prečítaním jej výpovede z

prípravného konania podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku, hoci v dôsledku vylúčenia menovanej spoluobvinenej zo spoločného konania došlo k zmene jej procesného postavenia v jeho trestnej veci, a to na svedka. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti vyčítal, že hoci túto námietku uznal za opodstatnenú, vysporiadal sa s ňou len konštatáciou, že na dôkaz vykonaný prečítaním výpovede menovanej z prípravného konania neprihliadol. Podľa obvineného je však výsluch svedkyne U. T., práve ktorá kúpnu zmluvu s poškodeným podpisovala, jedným z hlavných priamych dôkazov v konaní, ktorý by podľa jeho názoru prispel k objasneniu podstatných okolností skutku, a preto, keďže na hlavnom pojednávaní nebol vôbec vykonaný, došlo zo strany súdov k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu. Považoval za nelogické, že po tom, čo súd prvého stupňa pochybil pri vykonaní tohto dôkazu a odvolací súd toto pochybenie potvrdil, odvolací súd rozhodnutie okresného súdu nezrušil a nevrátil vec na ďalšie konanie.

Obvinený, v podstate zhodne s podaným odvolaním, poukázal ďalej na to, že na druhej strane poškodený Š. Q. vypovedal opakovane v prípravnom konaní i v konaní pred súdom, pričom jeho výpovede označil za rozporuplné, protirečivé, obsahovo sa sústavne meniace v podstatných okolnostiach, a teda absolútne nedôveryhodné. Jediné, na čom poškodený podľa neho zotrval, bolo, že mu nebola vyplatená kúpna cena za predaj rodinného domu. Ilustrujúc uvedené, poukázal obvinený na konkrétne tvrdenia, ktoré poškodený uviedol v rámci svojich jednotlivých výpovedí a ktoré boli podľa obvineného vyvrátené výpoveďami ďalších svedkov. Konštatoval, že v trestnom oznámení poškodený tvrdil, že nikdy žiadnu kúpnu zmluvu nepodpísal. Pri výsluchu 2. februára 2011 zopakoval, že nepodpísal kúpnu zmluvu, a uviedol, že sa osobne stretol s pani P. (dnes T.) a podpísal s ňou nájomnú zmluvu, avšak v rámci toho istého výsluchu neskôr vyhlásil, že 28. apríla 2005 nepodpísal žiadnu zmluvu a že si nepamätá, že by overoval podpis na notárskom úrade v F.. Pri výsluchu 27. júla 2011 uviedol, že nový občiansky preukaz mu vybavovala manželka obvineného (svedkyňa P. P.), ktorá to vo svojej výpovedi poprela, a tiež, že bol na Notárskom úrade Mgr. F., a to sám, bez prítomnosti nájomcu, hoci v úvode tej istej výpovede tvrdil, že išiel so ženou, ktorú by nespoznal, pričom sa malo jednať o pani P., a že na notársky úrad ho doviezol syn obvineného S. T., čo tento vyvrátil, keďže dňa 28. apríla 2005 ešte nemal vodičské oprávnenie ani motorové vozidlo a v ten deň bol v škole, čo potvrdila aj jeho matka - svedkyňa P. P. Zároveň uviedol, že U. T. tam s určitosťou nebola a ani ju nevidel. Po tom, čo mu pri výsluchu 25. októbra 2011 boli predložené doklady preukazujúce, že kúpnu zmluvu s vyznačením vkladu do katastra nehnuteľností prevzal od Správy katastra F. dňa 26. mája 2005, poškodený potvrdil pravosť svojich podpisov na kúpnej zmluve aj doručenke nachádzajúcej sa v spise SKN F., ako aj skutočnosť, že kúpnu zmluvu s U. T. uzatvoril, a vysvetlil dôvody, ktoré ho k predaju nehnuteľnosti viedli. Napriek tomu na hlavnom pojednávaní poškodený znova uviedol, že o kúpnej zmluve sa dozvedel náhodou až v roku 2011. Tiež tvrdil, že po odpredaji domu neplatil žiadne náklady, len daň z nehnuteľnosti, a že v roku 2008 podpisoval zmluvu o náhradnom ubytovaní v W., hoci vo svojej výpovedi dňa 27. júla 2011 tvrdil, že neplatil ani daň z nehnuteľnosti a pri konfrontácii s U. T. 9. augusta 2012 uviedol, že v W. nikdy nebol.

Poukazujúc na uvedené rozporuplné výpovede, obvinený súdom oboch stupňov vyčítal, že prijali záver, že spomedzi priamych svedkov hovorí pravdu práve poškodený Š. Q. s tým, že rozpory vo výpovediach, ktoré tento nebol schopný vysvetliť, súd prvého stupňa pripísal jeho osobnosti a odvolací súd spôsobu jeho života, ovplyvnenému požívaním alkoholických nápojov. Uvedené závery súdov dovolateľ nepovažoval za nestranné. Domnieval sa, že ak osobnosť poškodeného bola natoľko komplikovaná, že by mala vysvetľovať nielen motívy jeho rozhodnutia využiť ju a spôsob života poškodeného na vlastné obohatenie, ale najmä zásadné rozpory vo výpovediach poškodeného, bolo úlohou súdu objektívne zistiť, či sú výpovede poškodeného pravdivé. Preto mal za to, že nevyhovením jeho návrhom na vykonanie psychologického, prípadne psychiatrického vyšetrenia Š. Q. pribratím znalca, taktiež došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu.

V ďalšej časti podaného dovolania obvinený, bez toho, aby špecifikoval ku ktorému z ním uplatnených dovolacích dôvodov smeruje jeho námietka, vyjadreniami totožnými s tými uplatnenými v podanom odvolaní, napadol spôsob, akým mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 36 701,52 eur, t.j. „spoločne a nerozdielne,“ domnievajúc sa, že takýmto spôsobom by mohol byť na

zaplatenie náhrady škody zaviazaný len spoločne s U. T., a to len v prípade, ak by boli obaja spoločne aj odsúdení, k čomu však v prejednávanej veci nedošlo, keďže trestná vec obvinenej U. T. bola vylúčená na samostatné konanie, v ktorom neprebiehajú žiadne úkony, a teda jej vina nebola preukázaná ani rozhodnutím súdu uznaná. Trval na tom, že pokiaľ mal byť súdený skutok spáchaný formou spolupáchateľstva a prípadná náhrada škody mala byť páchatelmi zaplatená spoločne a nerozdielne, mal súd poškodeného s nárokom na náhradu škody odkázať na občianske súdne konanie. Dovolateľ sa nestotožnil s posúdením tejto jeho námietky odvolacím súdom ako nadbytočnosťou gramatických pojmov, majúc za to, že v danom prípade ide o nesprávne a nezákonné určenie povinnosti nahradiť škodu. Uviedol, že ak súd v odsudzujúcom rozsudku ukladá povinnosť nahradiť škodu, výrok o náhrade škody musí spĺňať základné zákonné požiadavky na rozhodnutie súdu, a teda jeho obsah musí byť jasný a zrozumiteľný. Konštatoval, že uvedenú podmienku rozsudok súdu prvého stupňa nespĺňa a v tejto časti je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný.

Rovnako, bez odkazu na konkrétny z ním uplatnených dovolacích dôvodov a doslovne citujúc argumentáciu použitú už v podanom odvolaní, na margo výroku o náhrade škody dovolateľ tiež poznamenal, že od roku 2011 je v konkurze, pripomenúc, že počas konkurzného konania nemožno podať na úpadcu žalobu a viesť súdne konanie, pričom už začaté súdne konania sa ex lege prerušujú, doplniac, že je to aj prípad iného súdneho konania o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, vedeného na základe ním podanej žaloby na Okresnom súde Poprad. Dodal, že v takýchto konaniach možno pokračovať len na návrh alebo so súhlasom správcu konkurznej podstaty. Uvedené sa podľa obvineného týka aj adhézneho konania, ktoré je vo svojej podstate občianskoprávnym konaním o náhradu škody spôsobenej trestným činom.

Vô vzťahu k výroku o náhrade škody malo podľa obvineného dôjsť aj k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to tým, že súdy považovali za dôkaz o výške spôsobenej škody iba odhady poškodeného a sumu uvedenú v kúpno-predajnej zmluve z 28. apríla 2005, ako aj tým, že nárok na náhradu škody zo strany poškodeného nebol v konaní riadne uplatnený a ani preukázaný. Citujúc § 46 ods. 3 Trestného poriadku a zhrnúc, že poškodený si nárok na náhradu škody uplatnil v prípravnom konaní pri výsluchu 2. februára 2011, kedy uviedol, že výšku škody odhaduje minimálne na sumu 1 105 670,- Sk (36 701,52 Eur), ktorá bola podľa neho uvedená v dedičskom konaní, a zároveň si (pri tom istom výsluchu) podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku nárokoval škodu vo výške 4 000 000,- Sk (132 775,68 eur), súčasne vyslovil presvedčenie, že škoda nebola zo strany poškodeného uplatnená riadne v zmysle zákona, dôvodiac tým, že poškodený nenavrhol, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obvinenému povinnosť nahradiť túto škodu a že z jeho návrhu nie je zrejmé, z akého dôvodu si škodu uplatnil v uvedenej výške. Konajúce súdy v tejto súvislosti obvinil z toho, že si nepochopiteľne osvojili odhady poškodeného a o výške škody rozhodli bez toho, aby bola výška spôsobenej škody v trestnom konaní vôbec preukázaná a riadne ustálená. Dodal, že v trestnom konaní možno takéto skutočnosti zisťovať napríklad vyhotovením znaleckého posudku, ktorý by mal obstarat' orgán činný v trestnom konaní, respektíve súd, najmä ak výšku škody nemožno jednoznačne určiť, poukazujúc zároveň na § 288 ods. 1 Trestného poriadku. Podľa obvineného preto pokiaľ súd nemal ustálenú výšku škody a poškodený pri uplatnení svojho nároku do skončenia vyšetrovania ani nenavrhol, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obvinenému povinnosť nahradiť škodu, nebol oprávnený o nároku na náhradu škody rozhodnúť a poškodeného mal s jeho nárokom odkázať na občianske súdne konanie.

Obvinený trval na tom, že otázka náhrady škody nebola zodpovedne a presvedčivo vyriešená. V danom prípade sa jednalo predovšetkým o nevyplatenie kúpnej ceny poškodenému, čo podľa obvineného nemožno stotožňovať s výškou škody. Kúpnu cenu uvedenú na kúpnej zmluve, o ktorej poškodený tvrdil, že ju ani nepodpísal, nemožno zamieňať so škodou, ktorá mala byť spôsobená jeho konaním a ktorá v konaní nebola vôbec preukázaná a ani riadne uplatnená. Dovolateľ mal za to, že pokiaľ nebola vyplatená kúpna cena zo záväzkového vzťahu, bolo pri uplatnení nároku potrebné skúmať ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo však ani jeden z konajúcich súdov nevykonal. Doplnil, že hoci v súvislosti s výrokom o náhrade škody v konaní pred súdom prvého stupňa, s ohľadom na skutočnosť, že poškodený podal trestné oznámenie až po 5 rokoch od uzatvorenia kúpnej zmluvy, namietal aj

premlčanie nároku poškodeného na náhradu škody a žiadal odkázať ho s týmto nárokom na občianske súdne konanie, súd prvého stupňa ani odvolací súd sa touto jeho námietkou vôbec nezaoberali.

Podané dovolanie založil obvinený tiež na tvrdení, že výrok rozsudku súdu prvého stupňa nekorešponduje so zisteným skutkovým stavom, čo vyvodzoval zo skutočnosti, že sa v ňom uvádza „... po predchádzajúcej vzájomnej dohode s U. T., rod. W., nar. XX. E. XXXX, oslovili Š. Q., nar. X. T. XXXX,...“, hoci on sám od začiatku prípravného konania trval na tom, že iniciátorom predaja rodinného domu poškodeného bol samotný poškodený, ktorý oslovil U. T. s ponukou predaja svojho rodinného domu, čo pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 18. júna 2012 potvrdila aj U. T., ktorá v konaní pred súdom nebola vypočutá ako svedok, v dôsledku čoho nebol dôsledne zistený skutkový stav veci. Zároveň v tejto súvislosti zdôraznil, že poškodený na hlavnom pojednávaní 14. septembra 2016 sám uviedol, že v minulosti s obvineným nikdy neriešil otázku predaja a kúpy jeho rodičovského domu a rovnako obsahom ich rozhovorov či stretnutí nikdy nebolo riešenie kúpnej ceny za predaj rodičovského domu, z čoho podľa neho vyplýva, že ani sám ani po predchádzajúcej vzájomnej dohode s U. T. neoslovil poškodeného s tým, aby predmetnú nehnuteľnosť odpredal jeho matke. Vychádzajúc z týchto výpovedí dospel obvinený k záveru, že popis skutku vo výroku súdu prvého stupňa je v rozpore s vykonanými dôkazmi, pričom na základe nich zistený skutkový stav nasvedčuje tomu, že nebola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Súdom oboch stupňov vyčítal, že porušili zásadu spravodlivého hodnotenia dôkazov, keďže sa nevysporiadali s dôkazmi v jeho prospech, ale len jednostranne prihliadali na dôkazy v jeho neprospech a nevykonali ním navrhované podstatné dôkazy, ako výsluch svedkyne U. T., vyšetrenie poškodeného za účelom zistenia vierohodnosti jeho výpovedí, následkom čoho došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom, a teda k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený vyslovil presvedčenie, že súd prvého stupňa sa náležite nevysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými na rozhodnutie tak, ako to vyžaduje § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pričom tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd. Zotrval na svojom tvrdení, že zistený skutkový stav nezodpovedá záverom, ku ktorým dospel súd prvého stupňa a odvolaciemu súdu vyčítal, že sa napriek tomu stotožnil s jeho postupom. Dodal, že rozsudok nevychádza z vykonaného dokazovania, ale bol vydaný účelovo bez toho, aby súd objektívne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy. Preto mal za to, že v predmetnej veci nebolo z vykonaných dôkazov jednoznačne a presvedčivo preukázané naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, a to ani z hľadiska objektívnej a ani z hľadiska subjektívnej stránky, čím považoval za daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Prešove zo 14. februára 2018, sp. zn. 5To/13/2017, bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku v jeho neprospech; podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Poprad z 19. októbra 2016, sp. zn. 5T/50/2013, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad; a Okresnému súdu Poprad prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Okresný prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného, zhrnúc jeho podstatný obsah, konštatoval, že v ňom vytykané skutočnosti obvinený v podstatnej časti namietal

už v odvolacom konaní, a teda v ňom (v podanom dovolaní) neuviedol žiadne nové skutočnosti významné pre rozhodnutie. Rozhodnutie Okresného súdu Poprad označil za zákonné, správne a vydané v súlade so zisteným skutkovým stavom. Rovnako, uložený trest považoval za zákonný a dostačujúci pre nápravu obvineného. Zároveň vyslovil názor, že prvostupňový aj odvolací súd sa v napadnutých rozhodnutiach dostatočne vysporiadali so všetkými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie o podanej obžalobe, poukazujúc vo vzťahu k námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatočne zisteného, respektíve nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu na odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu, z ktorého je zrejmé, z akých dôvodov nebolo na mieste vykonávať ďalšie dôkazy navrhované obvineným. Dodal, že odvolací súd presne špecifikoval, z akých dôvodov považuje výpoveď poškodeného za hodnovernú a sumarizoval dôkazy, z ktorých bolo možné prijať jednoznačný záver o vine obvineného. Námietky obvineného smerujúce k záveru o porušení jeho práva na obhajobu preto považoval za nedôvodné. Aj vo vzťahu k námietkam obvineného k výroku o náhrade škody odkázal okresný prokurátor na uznesenie krajského súdu, ktoré považoval za vecne správne, poukazujúc predovšetkým na skutočnosť, že vytýkané pochybenie nemá vplyv na vykonateľnosť výroku o náhrade škody, keďže je z neho zrejmé, že obvinenému bola uložená povinnosť nahradiť škodu spôsobenú poškodenému protiprávnym konaním v presne stanovenej výške.

Z uvedených dôvodov sa okresný prokurátor s rozhodnutiami súdov v predmetnej veci v celom rozsahu stotožnil, majúc za zrejmé, že v danej veci nebol naplnený žiadne z dôvodov dovolania uvedených v § 371 Trestného poriadku, a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku uznesením dovolanie obvineného odmietol.

Výjadrenie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Poprad podané k dovolaniu obvineného a súdom prvého stupňa doručené obvinenému i jeho obhajcovi JUDr. Marianovi Holému, zostalo zo strany dovolateľa (obvineného Q. T.), ktorý sa k nemu nevyjadril ani prostredníctvom svojho obhajcu, bez odozvy.

Poškodený Š. Q. ani jeho splnomocnenec JUDr. Ondrej Zachar na doručené dovolanie obvineného ani vyjadrenie Okresnej prokuratúry Poprad k nemu žiadnym spôsobom nereagovali.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) po oboznámení sa s predloženým spisom a obsahom dovolania zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku v spojení s § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 Trestného poriadku ani podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.

Zároveň dospel k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol v časti, dovolateľom síce subsumovanej pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, avšak z hľadiska obsahového vymedzenia príslušnej námietky týkajúcej sa v skutočnosti porušenia hmotnoprávných ustanovení upravujúcich premlčanie nároku poškodeného na náhradu škody, na použitie ktorých je založené rozhodnutie konajúcich súdov o náhrade škody, v neprospech obvineného, naplnený a zjavne preukázaný, a je teda zrejmé, že ten z dovolateľom vytýkaných nedostatkov, ktorý zodpovedá porušeniu dotknutých ustanovení Trestného poriadku a ďalších právnych predpisov, povedie k postupu podľa § 386, § 388 ods. 1 Trestného poriadku, preto v zmysle § 382a Trestného poriadku rozhodol o dovolaní obvineného na neverejnom zasadnutí, na ktorom sa oboznámil s napadnutým rozhodnutím, proti ktorému dovolateľ podal dovolanie, a obsahom predloženého spisu so zameraním na ním uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného Q. T. je dôvodné, pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže z vykonaných dôkazov je zrejmé, že konajúce súdy nepoužili správne hmotnoprávne ustanovenia upravujúce premlčanie nároku na náhradu škody. Naopak, vo vzťahu k ostatným dovolacím námietkam vzneseným obvineným a ním podriadeným pod dovolacie dôvody vyjadrené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a aj písm. i) Trestného poriadku dovolací súd konštatuje, že tieto neboli v prejednávacom prípade uplatnené dôvodne.

Vzhľadom na početnosť a tiež charakter prevažnej väčšiny týchto dovolateľom uplatnených námietok Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

K tomu sa vzhľadom na povahu obvineným vznesených dovolacích námietok a ním realizovanú ich subsumpciu pod jednotlivé z uplatnených dovolacích dôvodov žiada dodať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. To znamená, že ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] sa rozumie najmä

porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu [§ 13 až § 15c Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 24 až § 30 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)], prípadne zániku trestného činu [najmä § 67 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 87 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)], prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu [§ 35 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 41 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)], súhrnného trestu [§ 35 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (§ 42 Trestného zákona účinného od 1. januára 2006)] a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Vo vzťahu k námietkam obvineného Q. T., založeným na tvrdení o nedostatočne zistenom skutkovom stave ako dôsledku nevyhotovenia znaleckého posudku za účelom zistenia škody spôsobenej súdeným trestným činom, a teda ustálenia jej výšky len na základe odhadu poškodeného a kúpnej ceny vyplývajúcej z kúpno-predajnej zmluvy, na tvrdení, že nárok na náhradu škody nebol zo strany poškodeného v konaní riadne uplatnený a ani preukázaný, ako aj na tvrdení, že súdy bez aplikácie príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka stotožnili kúpnu cenu zo záväzkového vzťahu so škodou, ktorá mala byť spôsobená jeho konaním, a teda, hoci obvineným subsumovanými pod dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v skutočnosti spôsobilým viesť jedine k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, považuje dovolací súd, vzhľadom na ich obsah, za potrebné zdôrazniť, že nakoľko dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia vyjadrujúcej jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Tomu zodpovedá aj striktné obmedzenie možnosti podať dovolanie jednak vymedzením dovolacích dôvodov a jednak stanovením povinnosti namietať niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku).

Podľa § 371 ods. 4 prvá veta Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Cieľom ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietať nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa. Zákonodarca v tejto súvislosti totiž predpokladal, že pokiaľ bola namietaná vada dovolateľovi známa už v pôvodnom konaní, a tento sa ju nesnažil odstrániť pri prvej novej príležitosti, nejde o vadu tak závažnú, aby ju bolo potrebné preskúmať v odvolacom konaní, a v podstate by mohlo ísť len o špekuláciu dovolateľa smerujúcu k predĺženiu celého konania.

V prejednávanej veci z obsahu spisového materiálu spoľahlivo vyplýva, že vyššie uvedené dovolacie námietky uvádzané obvineným v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a spočívajúce v spochybňovaní právneho základu i výšky poškodenému priznanej náhrady škody, ako aj splnenia procesných podmienok pre výrok o uložení povinnosti obvinenému túto poškodenému nahradiť, neboli ani v prípravnom konaní, respektíve v rámci preštudovania vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania, teda po tom, ako mohlo k zisteniu týchto skutočností dôjsť, a ani následne v konaní pred súdom prvého stupňa, podaný odpor, prednesy obvineného a jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní a záverečné reči obhajcu a obvineného nevynímajúc, a ani v odvolacom konaní vznesené, hoci z ich povahy vyplýva, že skutočnosti, na ktorých založil uvedené dovolacie námietky, mu tak, ako ich prezentoval, museli byť známe už v pôvodnom konaní, najneskôr od vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa a doručenia mu jeho písomného vyhotovenia.

Z tohto dôvodu uvedené námietky obvineného nemôžu byť použité ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu, ku ktorému formálne smeruje, ani dovolacieho dôvodu, k naplneniu ktorého by za splnenia tejto podmienky inak boli spôsobilými viesť. To znamená, že v odvolacom konaní obvinený s ohľadom na znenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku nemohol účinne uplatniť takto obsahovo vymedzený dovolací dôvod vyjadrený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a už vôbec nie dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o ostatné námietky obvineného, formálne uplatnené či už v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku alebo v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, tieto svojím obsahom zodpovedajú výhradám obvineného realizovaným v priebehu konania pred súdom, vrátane podaného odvolania, a teda spĺňajú podmienky vyžadované ustanovením § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Dovolací súd preto v ďalšej časti pristúpil k posúdeniu dôvodnosti týchto námietok obvineného a tiež námietok subsumovaných obvineným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorého uplatnenie v odvolacom konaní nie je viazané na splnenie podmienok uvedených v § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Oboznámením sa s obsahom predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Argumentácia obvineného prednesená v dovolaní sa zásadne koncentrovala na námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý obvinený, súčasne konštatujúc, že skutkový stav vyjadrený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, vnímal ako dôsledok porušenia zásady spravodlivého hodnotenia dôkazov zo strany konajúcich súdov, ktoré podľa neho jednostranne prihliadali na dôkazy v jeho neprospech a zároveň nevyhoveli jeho návrhom na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne U. T. a znaleckým vyšetrením duševného stavu svedka poškodeného Š. Q., a zároveň označil za príčinu nepreukázania naplnenia znakov objektívnej ani subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Ďalšie argumenty obvineného, prípustné v súlade s § 371 ods. 4 Trestného poriadku, smerovali voči výroku o náhrade škody a týkali sa jeho nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti a tiež nezohľadnenia jednak premlčania nároku poškodeného na náhradu škody a jednak skutočnosti, že je voči nemu vedené konkurzné konanie.

Z obsahového vymedzenia prvej skupiny dovolacích námietok obvineného, ktorých podstatný obsah dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod niektorý z označených dovolacích dôvodov či jej absenciu) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozsahom vykonaného dokazovania (odmietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania), ale najmä s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajú nevykonanie ním označených dôkazov, nesprávne a nedôsledné vyhodnotenie vykonaných dôkazov a najmä nedostatočné zhodnotenie ním označených skutočností (týkajúcich sa najmä okolností, majúcich podľa jeho názoru vplyv na vierohodnosť výpovedí svedka poškodeného Š. Q. a majúcich pôvod v jeho osobnosti a spôsobe jeho života) prvostupňovým i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi, ktoré priamo obvinil z nesprávneho vyhodnotenia obsahu výpovedí svojich i menovaného svedka poškodeného, pričom v konaní vykonané dôkazy zároveň, vyberajúc tie z nich, ktoré zodpovedajú potrebám jeho obhajobnej stratégie (svoje výpovede, výpoveď svedkyne U. T., svedka S. T., svedkyne P. P. a vybrané, z kontextu vytrhnuté vyjadrenia svedka poškodeného Š. Q.), sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, v značnej časti opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil už v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na spochybňovaní vierohodnosti poškodeného, ako aj na obviňovaní konajúcich súdov z tendenčného hodnotenia vykonaných dôkazov.

Konštatované vedie k nepochybnému záveru o tom, že tieto námietky obvineného, smerujúce proti rozsahu vykonaného dokazovania a proti spôsobu, akým sa konajúce súdy vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili, sa vyznačujú rýdzo skutkovým charakterom. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto najvyšší súd opakovane pripomína, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ako ani vlastné hodnotenie dôkazov nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Pre zisťovanie skutkového stavu vecí a hodnotenie dôkazov platia v trestnom konaní zákonom stanovené pravidlá, podľa ktorých je potrebné zisťovať skutkový stav vecí v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok pritom nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nemôže opätovne prehodnocovať vykonané dôkazy podľa predstáv obvineného - dovolateľa, pretože takéto oprávnenie mu zo zákona nevyplýva. Hodnotenie dôkazov totižto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nemohol námietkam obvineného založeným na vlastnom hodnotení rozsahu vykonaného dokazovania ako nedostatočného a na hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania

vedúcom k odlišným skutkovým záverom priznať v rámci dovolacieho konania žiadnu relevanciu, keďže tieto, ako už bolo uvedené, nemôžu byť predmetom prieskumnej právomoci dovolacieho súdu.

Na druhej strane, majúc na zreteli, že obsahom práva na obhajobu je aj právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takýmito návrhmi adekvátne zaoberať, a teda najneskôr pred meritórnym rozhodnutím im buď vyhovieť alebo ich odmietnuť, respektíve rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, je potrebné pripustiť, že za istých okolností môže dôjsť k zásadnému porušeniu práva na obhajobu aj v súvislosti s neakceptovaním návrhu obvineného na vykonanie, respektíve doplnenie dokazovania. Bolo by tomu tak vtedy, ak by o takom návrhu nebolo rozhodnuté alebo by bol návrh na dokazovanie odmietnutý bez náležitých dôvodov, t.j. najmä bez zrozumiteľného a presvedčivého vysvetlenia nemožnosti vykonania dokazovania, respektíve nadbytočnosti a nepotrebnosti jeho doplnenia. Len v takých prípadoch by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného, a teda aj naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd v súvislosti s námietkami obvineného, vyčítajúcimi súdom, že nepristúpili k vykonaniu ním navrhovaných dôkazov - výsluchu svedkyne U. T. a znaleckého vyšetrenia duševného stavu svedka poškodeného Š. Q., skúmal len, či o týchto bolo kvalifikovaným spôsobom rozhodnuté, pričom zistil, že v prejednávanej veci nenastala ani jedna z vyššie popísaných situácií, odôvodňujúcich prijatie záveru o zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu. V predmetnej veci totiž zo spisového materiálu bez pochybností vyplýva, že na prípadné konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu nevysporiadania sa súdu s návrhmi obhajoby na doplnenie dokazovania nebol splnený ani základný predpoklad, spočívajúci vo vznesení návrhov na doplnenie dokazovania procesne relevantným spôsobom, respektíve v zotrvaní obhajoby na takýchto návrhoch. Dovolací súd zistil, že obvinený v závere hlavného pojednávania dňa 19. októbra 2016 zhodne so svojim obhajcom vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 802 spisu). Vykonania uvedených dôkazov sa obvinený nedomáhal ani v odvolacom konaní, kde v rámci podaného odvolania len poukázal na ich nevykonanie a v rámci verejného zasadnutia o ním podanom odvolaní, uskutočneného v jeho neprítomnosti, jeho obhajca JUDr. Marian Holý v reakcii na otázku predsedu senátu odvolacieho súdu vyhlásil, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

K tomu je potrebné uviesť, že dôsledkom späťvzatia návrhu procesnej strany na vykonanie dôkazu je neopodstatnenosť vykonania takéhoto dôkazu. Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania možno realizovať písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní či verejnom zasadnutí. Možno tak spraviť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že v zmysle jeho judikatúry [rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len "Zbierka") pod č. 116/2014] je vyhlásenie procesnej strany v záverečnej fáze súdneho konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, jej konečným prejavom o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania zároveň jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania netrvá, a teda že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V konkrétnej prejednávanej veci je takýmto prejavom aj vyhlásenie procesných strán (obvineného v zastúpení obhajcom) na verejnom zasadnutí dňa 14. februára 2018, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 838 spisu). Odvolací súd, viazaný týmto prejavom vôle obhajoby, teda postupoval správne a v súlade so zákonom, ak vychádzajúc zo skutočnosti, že následkom takto učinenej späťvzatie všetkých skôr uplatnených návrhov obhajoby na doplnenie dokazovania zanikla potreba o nich procesne relevantným spôsobom rozhodnúť, sa týmito viac nezaoberal a na tieto neprihliadal.

Dovolací súd tak nezistil v postupe súdu prvého stupňa ani v postupe odvolacieho súdu, nadväzujúcim na návrh obvineného na vykonanie dôkazov, žiaden nedostatok, ktorý by v predmetnej veci umožňoval

dospieť k záveru o porušení práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Záverom sa k týmto námietkam obvineného žiada poznamenať, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Nespokojnosť obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania nemôže byť sama o sebe porušením práva na obhajobu. Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážením, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*). Rovnako, v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o relevanciu týchto dovolacích námietok, spĺňajúcich požiadavky vyplývajúce z § 371 ods. 4 Trestného poriadku, vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, je potrebné konštatovať, vychádzajúc z ich obsahového vymedzenia (tak ako bol dovolacím súdom prevzatý z odôvodnenia podaného dovolania a čo do ich podstaty ním načrtnutý v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia), že tieto (v rozsahu, v akom zodpovedajú podmienkam vymedzeným v § 371 ods. 4 Trestného poriadku) v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči zákonnosti vykonaných dôkazov či napádajúcimi porušením ustanovení zákona pri vykonávaní niektorého z dôkazov vykonaných pred súdom. Z uvedeného dôvodu predmetné dovolacie námietky obvineného, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdov o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám, tak svojím obsahom nenapĺňajú nielen žiaden z obvineným označených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Ak by totiž záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (uvedené sa netýka dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). S ohľadom na dikciu citovaného ustanovenia Trestného poriadku preto námietku dovolateľa, že skutkový stav nebol dostatočne zistený a tak, ako bol ustálený nezodpovedá záverom, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, a teda že rozsudok nevychádza z vykonaného dokazovania, ale bol vydaný účelovo a bez toho, aby súd objektívne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy, nebolo možné považovať za dôvodne vznesenú ani v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bráni v dovolacom konaní skúmať či meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku. Pokiaľ obvinený spochybnil naplnenie subjektívnej a objektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, dovolací súd musel v zhode s právnymi závermi prvostupňového i odvolacieho súdu ustáliť, že v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku konštatované využitie dôverčivosti poškodeného k jeho pohnutiu k zmluvnému prevodu nehnuteľnosti v jeho vlastníctve bez poskytnutia následného protiplnenia uvedeného v zmluve je

dostatočným vyjadrením existencie predchádzajúceho úmyslu obvineného uviesť poškodeného do omylu a tak mu v záujme vlastného obohatenia spôsobiť škodu. Skutok, ktorého sa obvinený dopustil, je preto vo svojom právnom vyjadrení trestným činom podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, a teda jeho hmotnoprávne posúdenie je v súlade so zákonom.

Na druhej strane, časť z argumentov obvineného, smerujúcich voči výroku o náhrade škody, posúdil dovolací súd ako dôvodné, zisťujúc, že Krajský súd v Prešove ako odvolací súd pri svojom rozhodovaní o tomto riadnom opravnom prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu Okresného súdu Poprad nepostupoval v súlade s § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré mu ako nadriadenému orgánu ukladá povinnosť preskúmať zákonosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a prihliadnuť aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keď napriek obvineným vznesenej námietke premlčania pri absencii skutočností, ktoré by vyplývali z vykonaného dokazovania a umožňovali právne posúdenie včasnosti uplatnenia nároku poškodeného na náhradu škody, a teda i dôvodnosť obvineným vznesenej námietky premlčania tohto práva, zamietnutím odvolania obvineného potvrdil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o náhrade škody. Uvedeným postupom konajúcich súdov došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K tomu dovolací súd v prvom rade opätovne pripomína, že naposledy uvedený dovolací dôvod je daný vtedy, keď rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom dovolací súd nemôže správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať ani meniť. Pri rozhodovaní, ktoré sa opiera o tento dôvod dovolania, preto dovolací súd hodnotí skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008). O použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia ide vtedy, ak sa týka otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale tkvie v posudzovaní inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva. Nesprávne použité iného hmotnoprávneho ustanovenia sa tak môže zakladať aj na nesprávnej aplikácii ustanovení § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, upravujúcich premlčanie práva (na náhradu škody), keďže táto okolnosť, vylučujúca priznanie premlčaného práva súdom, sa netýka priamo skutku (činu), ale z neho vyplývajúceho nároku. Otázka premlčania práva je pritom nepochybne otázkou právnou, ktorej posúdenie prislúcha súdu, a to na základe skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, ktoré ale z už uvedených dôvodov nie sú súčasťou popisu skutku. Dovolací súd sa preto pri posúdení, či boli predmetné hmotnoprávne ustanovenia použité správne, môže (a musí) opierať o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (primerane pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke pod č. 75/2017).

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

So zreteľom na podstatu námietky obvineného, spočívajúcu v tom, že v čase, keď poškodený vykonal právo na náhradu škody, bolo toto už premlčané, je zrejmé, že pre posúdenie relevantnosti dovolateľom vznesenej námietky premlčania práva poškodeného je nevyhnutné ustáliť, či sa toto vykonalo v dobe ustanovenej príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, v danom prípade ustanovením § 106 ods. 1, upravujúcim subjektívnu premlčaciu dobu pre vykonanie práva na náhradu škody, a ustanovením

§ 106 ods. 2, upravujúcim objektívnu premlčaciu dobu pre vykonanie práva na náhradu škody. V trestnom konaní bol okrem vzniku (časti) škody a jej výšky preukázaný i úmysel obvineného, čo sú okolnosti, ktoré spoľahlivo vyplývajú zo skutkovej vety výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa a zároveň podmieňujú uplatnenie dlhšej - desaťročnej objektívnej premlčacej doby. Určenie začiatku jej plynutia pritom v danom prípade nevyvoláva žiadne pochybnosti, keďže z povahy veci je zjavné, že tento treba datovať do okamihu spáchania skutku, ktorý bol na základe vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa ustálený a vyjadrený v skutkovej vete výroku jeho rozsudku. Naproti tomu, z pohľadu dovolacieho súdu nielen z odôvodnenia dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov nižších stupňov, ale ani z dokazovania vykonaného v konaní pred súdom nemožno dospieť k jednoznačnému skutkovému záveru ohľadom okolnosti určujúcej začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, t.j. okamihu, kedy sa poškodený v danom prípade dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Kedy poškodenému začala plynúť subjektívna premlčacia doba na vykonanie práva na náhradu škody je okolnosťou, ktorá celkom zjavne prekračuje rámec potrieb trestného konania, pričom z dôkazov, ktoré boli v priebehu trestného konania vykonané súdom, nevyplývala na túto otázku spoľahlivá odpoveď. Preto musel Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatovať, že pokiaľ súdy nižšieho stupňa priznali právo poškodeného na náhradu škody kvalitu súdne vymožitelného nároku, a teda v reakcii na vznesenú námietku premlčania tohto práva dospeli k právnenému záveru, že poškodený vykonal právo na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená úmyselným konaním obvineného, v rámci zákonom (hmotnoprávnymi ustanoveniami) ustanovených premlčacích dôb (objektívnej desaťročnej i subjektívnej dvojročnej), takýto právny záver nemá oporu v zistených skutkových okolnostiach, dôsledkom čoho je napadnuté rozhodnutie, rovnako ako rozhodnutie okresného súdu v časti výroku o náhrade škody, založené na nesprávnom použití ustanovení § 100 ods. 1 a § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vzhľadom na ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň skúmal, či zistené porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie dovolateľa.

Predovšetkým je potrebné poukázať na skutočnosť, že keďže dovolanie bolo podané v prospech obvineného, v ďalšom konaní nemôže dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech. Z okolností prípadu pritom vyplýva, že v danej veci nie je možnosť zmeny rozhodnutia v neprospech obvineného ani daná. Ako už totiž bolo naznačené vyššie, objasnenie otázky včasnosti vykonania práva na náhradu škody poškodeným, nevyhnutnej pre účely právneho posúdenia zániku jeho možnosti domôcť sa tohto práva s úspechom na súde, si vyžaduje ďalšie dokazovanie, ktoré v danom štádiu trestného konania evidentne prekračuje potreby trestného konania. Je teda zrejmé, že za daných okolností bude po zrušení dovolaním napadnutých rozhodnutí prichádzať v rámci nového prerokovania veci v trestnom konaní do úvahy len rozhodnutie, ktoré bude v prospech obvineného, keďže odkázaním poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody aj v časti, v ktorej bol trestným súdom pôvodne judikovaný, nebude povinnosť obvineného nahradiť poškodenému spôsobenú škodu (prinajmenšom do času rozhodnutia v civilnom procese) súdne vymožitelná, čo vzhľadom na výšku škody, na náhradu ktorej bol obvinený napadnutými rozhodnutiami zviazaný, ovplyvní jeho postavenie nepochybne zásadným spôsobom.

Len pre úplnosť dovolací súd dodáva, že vyslovenému predpokladu nasvedčuje aj znenie ustanovení § 47 ods. 1, ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon o konkurze a reštrukturalizácii"), majúcich (napriek konštatovaniu odvolacieho súdu, že pri rozhodovaní o škode spôsobenej páchatelom trestného činu je v trestnom konaní v rámci tzv. adhézneho konania možné aplikovať jedine a výlučne procesný predpis, ktorým je Trestný poriadok) v skutočnosti povahu lex specialis nielen k procesným ustanoveniam súkromného práva, ale aj vo vzťahu k ustanoveniam Trestného poriadku. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii totiž vo vzťahu k trestnému konaniu explicitne ustanovuje, že v ňom (v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok patriaci úpadcovi) nemožno rozhodnúť o náhrade škody (§ 47 ods. 2), pričom z verejne dostupných registrov je zistiteľné, že na majetok obvineného bol 1. marca 2011 vyhlásený konkurz. Hoci teda konajúce súdy nerešpektovali ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, vytvárajúce právnu prekážku, brániacu súdu rozhodnúť o nároku poškodeného v adhéznom konaní, dovolací súd nemohol aj z tohto dôvodu konštatovať naplnenie dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku,

keďže v danom prípade išlo o porušenie procesnoprávnych, a nie hmotnoprávnych ustanovení.

Napokon, k námietkam obvineného, týkajúcim sa nezrozumiteľnosti a nepreskúmateľnosti výroku o náhrade škody, dovolací súd len stručne poznamenáva, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 Trestného poriadku. Navyše, Trestný poriadok v § 371 ods. 7 výslovne ustanovuje, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd, zistiac naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, na neverejnom zasadnutí v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v dotknutých ustanoveniach v neprospech obvineného a, postupujúc podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku, súčasne zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu a spolu s ním i rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade škody, keďže zistené porušenie zákona sa týkalo len uvedeného výroku a tento bolo možné oddeliť od ostatných výrokov prvostupňového rozhodnutia. V zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku potom Okresnému súdu Poprad prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Záverom dovolací súd uvádza, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, tvorené jediným výrokom (o zamietnutí odvolania obvineného proti prvostupňovému rozsudku), teda výrokom, ktorý neobsahuje oddeliteľnú časť (o náhrade škody), síce zrušil v celom rozsahu, avšak z okolností prípadu i označenia zákonných ustanovení, ku ktorých porušeniu rozhodnutím odvolacieho súdu došlo, je zřejmé, že jeho zrušenie bolo dôvodné len v rozsahu, v ktorom sa odvolací súd (nesprávne) vysporiadal s odvolaním obvineného v časti proti výroku o náhrade škody. To znamená, že výrok o vine obvineného a výrok o treste uloženom obvinenému zostávajú týmto rozhodnutím dovolacieho súdu nedotknuté a keďže rozhodnutie prvostupňového súdu je v tejto časti aj naďalej právoplatné, nemožno ich už ani opätovne napadnúť riadnym opravným prostriedkom.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.